
[2005-39-RE](#)

CAUSA 2005-39-RE

Número de registre 822-2005. Recurs d'empara

AUTE DEL 15 DE MARÇ DEL 2006

BOPA núm. 23, del 22 de març del 2006

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 12 de desembre del 2005 per la representació processal de la societat mercantil SEIFCO, SL, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra els autes del 15 de setembre del 2005 i del 18 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que vulgui tenir per formulat aquest recurs d'empara, atorgui l'empara sol·licitada, declari la vulneració dels drets esmentats, anul·li les resolucions objecte de recurs i disposi que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia "examine i valori el recurs presentat per aquesta en data 17 de juny de l'any 2005 contra la sentència dictada pel Tribunal de primera instància";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 23 de gener del 2006;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Didier Maus;

Antecedents

Primer

El 20 d'octubre del 2004, el Sr. Albert Pujol Otero, amb motiu de la rescissió del contracte de lloguer d'un box, va formular una demanda en reclamació de quantitat pel procediment civil abreujat contra la societat Serveis Integrals Fusté Per Construcció, SL (SEIFCO, SL).

Segon

L'1 de juny del 2005, la Secció Civil del Tribunal Unipersonal de la Batllia va acordar estimar majoritàriament aquesta demanda i va condemnar la societat SEIFCO, SL a indemnitzar el Sr. Albert Pujol Otero amb la quantitat de 3.300,00 euros i a pagar les costes processals.

Tercer

La societat SEIFCO, SL va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 22 de juny del 2005, el batlle va acordar remetre els autes originals al Tribunal Superior de Justícia i va emplaçar les parts perquè compareguessin davant aquest Tribunal per tal de formalitzar el recurs en un termini de quinze dies.

Quart

Com que la societat SEIFCO, SL no va formalitzar el seu recurs davant el Tribunal Superior de Justícia, el 15 de setembre del 2005, aquest Tribunal va dictar un aute que declarava desert el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència de la Batllia de l'1 de juny del 2005 i condemnava la part apel·lant a pagar les costes de la segona instància.

Cinquè

La societat SEIFCO, SL va presentar un incident de nul·litat d'actuacions contra l'aute del 15 de setembre esmentat, perquè havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció, a obtenir d'aquesta una decisió fonamentada en dret i a un procés degut, ja que el litigi es va iniciar mitjançant un procediment inapropiat i com que el Tribunal Unipersonal de la Batllia va considerar que la relació entre les parts era una relació contractual a la qual havia d'aplicar-se la Llei d'arrendament de finques urbanes, aquesta part va utilitzar el procediment previst en aquesta Llei, és a dir, que va interposar un recurs d'apel·lació motivat i va consignar 3.300,00 euros.

Sisè

El 18 de novembre del 2005, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va desestimar l'incident esmentat, perquè "el procediment es va seguir segons les normes establertes que regulen els procediments abreujats, i es dins d'aquesta situació que el litigi arriba davant del Tribunal Superior de Justícia. El President de la Sala Civil quan examina l'acceptació del recurs no té competència per modificar les normes de procediment que ha regulat el litigi davant del jutge de primera instància, i només ha de verificar si, donat aquestes normes, el recurs és admissible o no."

Setè

El 12 de desembre del 2005, la representació processal de la societat SEIFCO, SL va presentar un recurs d'empara en què manifestava que el procediment en primera instància es va tramitar de forma incorrecta pels tràmits del procediment abreujat, tot i que aquesta part en l'escrit de contesta va manifestar la seva disconformitat, ja que d'acord amb el contingut de la demanda s'hagués hagut de seguir el procediment previst a la disposició segona de la Llei d'arrendaments de finques urbanes.

Aquesta part considera que no s'ha respectat el procediment preestablert per la llei i que les normes de procediment són de dret públic, indisponibles per les parts, "així com que els organismes jurisdiccionals han de vetllar, d'ofici i en qualsevol estadi del procediment, per l'estricta compliment de les normes de dret públic, amb independència de les al·legacions i manifestacions de les parts."

Per tant, el Tribunal Superior de Justícia no ha complert aquesta obligació i per tal com no ha entrat a valorar la real naturalesa del fons del litigi, ha vulnerat els drets fonamentals a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10.2 de la Constitució.

Per acabar, la recurrent demana al Tribunal Constitucional que vulgui tenir per formulat aquest recurs d'empara, atorgui l'empara sol·licitada, declari la vulneració dels drets esmentats, anul·li les resolucions objecte de recurs i disposi que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia "examine i valori el recurs presentat per aquesta en data 17 de juny de l'any 2005 contra la sentència dictada pel Tribunal de primera instància."

Vuitè

El 23 de gener del 2006, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què considera que les al·legacions de la societat recurrent no poden ser objecte d'admissió en seu constitucional, ja que les decisions impugnades es troben degudament argumentades i fonamentades en dret i, per tant, no poden ser qualificades de cap manera d'arbitràries.

El Ministeri Fiscal afegeix que el dret a la jurisdicció no és un dret de caràcter absolut i incondicional, sinó un dret de configuració legal que queda satisfet no només quan el tribunal resol sobre el fons de les pretensions formulades per les parts, sinó també quan inadmet una acció en virtut de l'aplicació raonada i no arbitrària d'una causa legal. I reitera que el procés d'empara no és un procés de cassació ni una tercera instància contra sentències judicials que pugui suplantar la funció d'interpretació i d'aplicació de les normes de procediment dels tribunals ordinaris.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2005-39-RE per manca de contingut constitucional en les pretensions formulades, de conformitat amb el que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonament jurídic únic

La representació processal de la societat mercantil SEIFCO, SL interposa un recurs d'empara contra els autes del 15 de setembre del 2005 i del 18 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, en un litigi relatiu a la interpretació d'un contracte de lloguer d'un box per a l'aparcament de vehicles de motor.

Com ja hem dit moltes altres vegades, el Tribunal Constitucional considera que no és un tercer grau de jurisdicció ni un tribunal de cassació. En el marc de l'article 10 de la Constitució la funció d'aquest Tribunal consisteix a verificar que el contingut del dret a la jurisdicció ha estat respectat.

En aquesta causa, en les decisions objecte de recurs, el Tribunal Superior de Justícia es va limitar a constatar que la societat SEIFCO, SL no havia utilitzat la possibilitat establerta per la providència de la Batllia del 22 de juny del 2005, en el marc del procediment abreujat, acceptat per les parts, de formalitzar el seu recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia en un termini de quinze dies i va retornar la causa al president de la Batllia. D'acord amb l'article 70 de la Llei transitòria de procediments judicials, el Tribunal Superior de Justícia va constatar que el recurs d'apel·lació presentat per la societat SEIFCO, SL no podia ser admès a tràmit.

El Tribunal Constitucional considera que les decisions del Tribunal Superior de Justícia es basen en fonaments jurídics precisos i que estan motivades de manera explícita. Per tant, no hi ha cap

vulneració de l'article 10 de la Constitució. I, en aplicació de l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, cal declarar la inadmissió a tràmit del recurs d'empara de la societat SEIFCO, SL per manca manifesta de contingut constitucional.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2005-39-RE, interposat per la representació processal de la societat mercantil SEIFCO, SL contra els autes del 15 de setembre del 2005 i del 18 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal de la recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 15 de març del 2006.

Philippe Ardant

President en funcions

Didier Maus

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat

Magistrat